

Olasz Valéria

Áldáskérés a Múzsához

Az út egyre rövidebb
homokóra-percek mérik az időt
perpetuum-mobile vándoréletünk
s a fohászok egyre szaporábbak
mielőtt elmegyünk!

Ó én „El Caminom”!
Az útelágazások ágas-bogas
végtelenjén találkozások
emelnek magasba
olykor meg zuhanórepülésben
lelkem.

Te utamon velem tartó
édes-gyötrelmes Múzsza!
Te adj nekem
hitet továbbmennem!
Add áldásodat szavaimra
hogy nektárként hitet csepegtessek
kiégett lelkűekre
míg e megfeszített világban
magam is ki nem égek!

Valahol bolyong'nak
még szépségek
a felkelő nap
és holdvilág fényében
születnek még tudós elmék újak
festők kik szivárványt varázsolnak
homálytól fátyolos tekintetre
és teszik dolgukat
tisztaszívű költők
rendületlen'!

Ó Múzsza!
Add áldásodat továbbhaladni
a kijelölt úton
kiapadó forrásaidat
töltsd fel szökőkút-madarakkal
hogy el ne vesszünk
az anyagias világ
poklának mélyén
hogy ne markolásszuk
végül a semmit
a kapzsiság vidékén!
Áldd meg esdeklő
védtelen szavaimat
és tarts meg mindvégig
kegyelmedben
akkor felcsillagosodik újra
hanyatló szürke estem!

Költői óhaj

nekem tollat adott kezembe az Úr
tintája égikék akár az azúr
fény születik naponta bennem
papírra vetni mit gondolat sugall
nyitott könyv immár életem
miről az elme vall

ne vessetek meg emberek
ti olvasó médiumok
ha kitárom felétek lelkemet
olykor helyettetek is írok

vallomás ez sötétlő éjszakán
világos nappalon
így élek én csendben
az ítéletet reátok hagyom
csak ne feszítsetek meg
siettetve múlásom
nagyon

Holnapom vidíts fel engem

vigye el szél a felhőket
szavaim hozzám felnőnek
életem csillagos óre
holnapom vidíts fel engem

napnak és éjnek selymeit
szerelmet szépséget rám teríts
vedd le szívemnek terheit
holnapom vidíts fel engem

reményekkel ha érkezel
jövömon leszel ékezet
tartsd meg erősen két kezem
holnapom vidíts fel engem

csillagom legyen tengernyi
szemeim fényekkel teli
ne engedj könnyet ejteni
holnapom vidíts fel engem

anyaméhékben magzatok
szerelemből foganjatok
lélekhez utat nyissatok
holnapom vidíts fel engem

szárnyalok úgy majd szabadon
befejezetlen szavakon
repüljenek ki ablakon
holnapom vidíts fel engem

elsuhant múltam irgalom
letétbe helyezem iraton
tebenned bízom még vakon
te ismeretlen holnapom
jövendő reményem csillagom
vidíts fel engem

**Nagy László: Himnusz minden időben című versére*